

Còn lại gì ...

...sau một chuyến đi?

BÀI THU HOẠCH THỰC TẾ NGOÀI TRƯỜNG

Ban Mê Thuật - Măng Đen - Gia Lai - Đà Lạt

SINH VIÊN
PHẠM HOÀNG MINH - B1911928

*"Mỗi chuyến đi là một trải nghiệm,
từng phút, từng giây đều đáng trân trọng"*

Còn lại gì sau một chuyến đi?

Trở lại thành phố sau gần 5 ngày của chuyến đi thực tế ở các tỉnh miền Trung, trong lòng tôi bây giờ đây là vô vàng cảm xúc khó gọi tên, những thứ tươi đẹp mà chúng tôi đã cùng nhau trải qua, giờ chỉ có thể gói gọn trong hai từ “kỷ niệm”. Sau chuyến đi này, bạn còn nhớ những gì?

Chuyến đi của cảm xúc và trải nghiệm

Thế rồi, bao nhiêu ngày chờ đợi, chuyến thực tế ngoài trường của sinh viên ngành Văn học Khóa 45 cũng chính thức bắt đầu, cùng với biết bao nhiêu điều háo hức về chuyến đi đầu tiên và cũng là duy nhất của thời sinh viên chúng tôi.

Chúng tôi bắt đầu cuộc hành trình từ tờ mờ sáng, cái màu đen u uất của màn đêm cũng không thể nào che lấp đi sự phấn khởi, háo hức trên khuôn mặt của chúng tôi, ấy vậy thì làm sao những hạt sương sớm se lạnh kia lại có thể làm dịu đi sự nôn nóng, mong chờ để được đặt chân đến khám phá những vùng đất xa lạ ấy chứ. Tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, hứa hẹn cho một cuộc hành trình đầy mong đợi...

Khởi hành từ Cần Thơ ngược dòng về miền Trung thân yêu xa xôi. Tôi lên xe và tranh thủ chớp mắt sau một ngày mệt mỏi để chuẩn bị cho cuộc hành trình đầy hứa hẹn này, tôi giật mình bởi tiếng còi inh ỏi “ting ting” của cô bán hàng bên đường, tôi mở mắt và bừng tỉnh bởi những tia nắng sớm ấm áp nơi đây. Đường phố nơi đây sao mà xa lạ quá, những vườn cà phê trĩu quả xanh um, nằm núp bóng sau những lùm cây là những ngôi nhà sàn được làm bằng gỗ, thoát nhìn có vẻ đơn sơ nhưng thật ra kiến trúc lại được chạm khắc rất là cầu kì, tinh xảo. Tất cả được tạo nên dưới đôi bàn tay khéo léo của những con người nơi đây. Do quá trình phong hóa đã tạo cho đất nơi đây một màu rất đặc trưng của đất badan đỏ vàng. Tôi thật sự choáng ngợp với vẻ đẹp của núi rừng nơi đây, một nơi mà tôi chỉ được nhìn qua báo đài, sách vở mà chưa một lần được đặt chân đến. Tôi vội tìm kiếm một biển hiệu, thì biết rằng, đây là Đắk Nông. Chúng tôi dừng chân tại một quán cơm miền Tây, cùng nhau thưởng thức nồi cơm nếp nóng hổi và cũng rất lạ mắt. Trên bàn ăn là vô vàng những món, ... dù đi xa nhưng chúng tôi vẫn cảm nhận được mùi vị của quê nhà qua món trứng chiên, ... tôi cực kỳ thích món lẩu gà lá giang, vị chua chua lạ miệng nhưng lại mang đến cho tôi một cảm giác sảng khoái, quên đi sự mệt mỏi sau một chuyến đi dài. Giờ cũng đã giữa trưa, chúng tôi lại nhanh chân lên xe và tiếp tục cuộc hành trình dài đến nơi đang chờ chúng tôi đến khám phá.

Đắk Lắk bước vào hạ, nhà nhà tưới cà phê dưới cái tiết trời oi bức, gió và mây ham đi chơi, mãi đến khi hoàng hôn mới chịu ghé mát dịu xịu. Cái sự oi bức của khí trời Đắk Lắk lúc này tôi có thể cảm nhận được nó thông qua cửa sổ của xe. Chiếc xe lăn bánh từng nhịp đều đặn, qua những con đường đất đỏ, với những rẫy cà phê đang mùa ra hoa, đám trẻ thì đùa giỡn chạy quanh sân, đám thì đứng ven đường nhìn đoàn xe chúng tôi đi qua như đang suy tính chuyện gì đó. Nhìn những đứa trẻ cười vui đứng liêu xiêu đầu ngỗ bên cạnh là một tiệm tạp hóa nhỏ, chúng nó đứng đó có lẽ đang mua kẹo hay một thứ gì đó, tôi cũng chẳng biết nữa, chúng đứng nhìn dòng xe hành trình của chúng tôi đi qua, bên cạnh những rặng dừa nghiêng gió đông đưa thông thả bên hiên nhà. Nhìn chúng nó tôi lại nhớ hồi đó, tuổi thơ tôi sinh ra ở một xã vắng, ngày đó mỗi buổi tan trường, cha đến đón tôi bằng chiếc xe đạp tập tành, hai bên là hai chiếc sọt mây đan công kèn để ngang qua chở tôi về. Nhiều khi ngồi vắt vẻo phía sau mà mắc cở với mấy đứa bạn. Cha chưa tới, tôi đứng bên cổng chờ, nhìn ngó qua bên kia đối diện nhà chú Văn Trường – thế giới của đồ chơi ăn vặt trẻ con, nào là siro ba màu trong tủ kem, sirum, mút me, kẹo chuối hai ngàn đồng năm viên mà thêm, mẹ không cho ăn, về tao nấu cơm ăn cho lành, mẹ toàn vậy thôi! Mấy đứa nhà khá giả mẹ cho tặn năm ngàn, ăn thỏa thích mà chẳng bị la rầy, tui nó xúm lại chơi trò bốc thăm trúng thưởng, một đứa chơi mà cả đám xúm lại hội ý rồi bốc, hồi hộp thế nhỉ! không biết sẽ trúng cái gì đây ta? Bao nhiêu ký ức tuổi thơ ủa về trong tôi. Quay trở lại với cuộc hành trình, Đắk Lắk, nơi chúng tôi đi qua, không hồi hã, nhộn nhịp như tôi thường nghĩ đôi lại là sự yên bình đến lạ thường, không có cảnh nhà san sát nhau như ở chốn thị thành, hay hình ảnh kẹt xe, dòng người chen nhau đua về nhà như tôi thường thấy, tất cả những gì chúng tôi thấy được là những rẫy cà phê say hoa, trĩu quả, trên cành những tiếng chim hót nghe sao mà vui tai, ấy thế mà lại yên bình.

Thác Dray sap vẻ đẹp của đại ngàn Tây Nguyên

Sau gần 12 giờ đi xe, điểm đầu tiên chúng tôi đặt chân đến đó là Thác Dray Sap. Thác Dray Sáp nằm cách thành phố Buôn Mê Thuột khoảng 39km đi theo đường hướng về TP. Hồ Chí Minh, là điểm nối liền giữa hai tỉnh Đắk Lắk và Đắk Nông.

Nơi đây, có một huyền thoại về sự hình thành của con thác Dray Sap này, chuyện kể rằng:

“Xưa kia ở Đắk Lắk, dòng sông Sêrêpôk chỉ mới là một dòng nước bình thường, chảy quanh thôn làng. Và rồi, ở nơi hai bên bờ sông, một đôi nam nữ đã đem lòng yêu thương nhau, nhưng tình yêu của họ không chỉ bị ngăn cách bởi dòng sông, mà còn bị cấm đoán bởi hai gia đình. Quá đau khổ, trong một đêm tĩnh lặng, đôi tình nhân cùng

nhau gieo mình xuống dòng nước để mãi mãi bên nhau. Thời khắc ấy, từ đâu gió to sóng lớn nổi lên cơn thịnh nộ, chia tách sông Sê-rê-pôk thành hai nhánh, mà sau này người dân hay gọi là nhánh sông đực và nhánh sông cái. Dòng chảy của nhánh sông đực đã tạo ra thác Dray Sap và dòng chảy của nhánh sông cái chính là hiện thân của thác Dray Nur”

Thác Dray Sap nhìn từ xa

Ghé thăm thác Dray Sap chúng tôi không chỉ được một lần hòa mình vào thiên nhiên xanh mát của núi rừng mà còn một lần hoài niệm về cuộc đời, một lần cảm nhận được sự yên bình với tiếng thác đổ, chim hót trong trẻo, êm tai mà ở nơi phố thị chúng tôi sinh sống chưa từng có được. Đối với tôi, con thác Dray Sap tựa như một cô gái có mái tóc buông dài, với giọng hát trong veo, êm tai của tiếng thác đổ. Khu du lịch thác Dray Sap khá rộng, những chỏm đá nhô cao, vách đá thì treo leo được điểm tô trên đó là những loại dây leo xanh um, tua tủa nhưng trong thời gian tham quan chúng tôi không thể nào đi hết tất cả các địa điểm, chỉ có thể đứng từ xa để ngắm nhìn, thế nhưng chúng tôi có thể nhận thấy rằng, thiên nhiên ở đây thoáng mát, khung cảnh tuy hoang sơ nhưng lại tuyệt mỹ.

Phố núi Ban Mê về đêm

Đối với chúng tôi, cái không khí se se lạnh, dễ chịu hơn rất nhiều so với cái nóng oi bức ở Cần Thơ. Là cung đường của sự yên bình, ở đây không nhộn nhịp như ở Cần Thơ hay những nơi tôi từng đặt chân đến, nơi phố thị xa hoa có những tòa nhà chọc trời, cũng chẳng có cái cảnh kẹt xe như ở những nơi khác. Đến đây, chúng tôi cảm nhận được một cảm giác rất bình yên, không ồn, náo nhiệt. Dạo quanh các con đường dưới tiết trời 21°C, Ban Mê chào đón chúng tôi bằng một cơn mưa trấu hạt, vội bước vào một hàng nước ven đường, chúng tôi gọi cho mình những món nước quen thuộc nhưng cũng lại rất khác lạ bởi mùi vị của chúng. Trời đã khuya, những ly nước voi dần đi cũng là lúc cơn mưa ngừng nặng hạt, chúng tôi nhanh chân di chuyển về khách sạn, chuẩn bị hành trang cho chuyến trải nghiệm ngày mai và tận hưởng một đêm tuyệt vời tại khách sạn Ban Mê.

Tiếp tục hành trình khám phá các tỉnh miền Trung của chúng tôi, ngày thứ 2, chúng tôi di chuyển từ Buôn Mê Thuật đến Măng Đen. Sau bữa ăn sáng nhẹ ở một quán ăn nhỏ trên đường đi, điểm đầu tiên chúng tôi được tham quan đó chính là nhà thờ Chánh Tòa (hay còn gọi là nhà thờ gỗ).

Nhà thờ gỗ tọa lạc trên vùng đất Kon Tum xinh đẹp, nơi mà chúng tôi bắt gặp được những con người hiếu khách và thân thiện. Theo như tìm hiểu, vào những năm của thế kỷ XIX, từ Quảng Ngãi đến Kon Tum có một con đường dài hơn 100km hẻo

lánh, ít người qua lại, con đường này là sự trao đổi giao thương các món vật như sứ, gốm, công chiêng,...của người Kinh với những người thuộc dân tộc khác. Lúc này, những nhà truyền giáo Pháp đã nghiên cứu và lựa chọn con đường này để tiến hành xây dựng các nhà thờ nhỏ bằng gỗ. Vào năm 1870, nhà thờ gỗ đầu tiên chính thức ra đời. Qua quá trình phát triển, số lượng giáo dân không ngừng tăng lên, vì vậy linh mục Giuse Decrouille đã đi đến quyết định xây một nhà thờ lớn hơn đáp ứng theo nhu cầu, nguyện vọng và số lượng đông đảo như hiện tại của giáo dân. Năm 1913, nhà thờ gỗ được khởi công xây dựng, công trình được hoàn thành vào năm 1918. Tính đến nay, mặc dù đã tồn tại hơn 100 năm, qua hai thế kỉ với những biến động của thời cuộc và lịch sử, song nhà thờ vẫn còn nguyên vẹn, vững chắc và ít bị hư hỏng.

Đã một lần lỡ hẹn với Huế, nhà thờ gỗ như một niềm vui nhỏ đối với chúng tôi. Đến với nhà thờ gỗ, một kiệt tác bởi được thiết kế theo kiến trúc Romantic, phối hợp hài hoà kiểu nhà sàn của người Ba Na mang đậm sắc thái văn hóa, tín ngưỡng người dân cao nguyên từ những đường nét họa tiết đến những điểm nhấn trên chất liệu, những bản sắc của các dân tộc, con người Việt Nam mà nhà thờ gìn giữ qua thời gian. Đó là những nhà rộng, những bút tích lịch sử, những hiện vật quý giá,...trong quá trình phát triển của cộng đồng, của các tộc người Tây Nguyên. Bên cạnh đó, vật liệu xây dựng nên nhà thờ cũng rất đặc biệt, không phải bằng gạch đá như những nhà thờ khác, mà kiệt tác này được tạo nên bởi một loại gỗ rất đặc biệt, gỗ sến đỏ (hay cà chít), loại gỗ đặc trưng cho vùng đất Tây Nguyên. Tòa giám mục sử dụng nhiều gỗ màu trầm toát

lên vẻ cổ kính, uy nghiêm và phảng phất không khí núi rừng, màu nâu của gỗ cùng những đường nét họa tiết tạo nên vẻ đẹp mang đậm sắc thái văn hóa, tín ngưỡng của người nơi đây. Bao quanh Tòa giám mục là khuôn viên rộng với nhiều cây lâu năm. Nổi bật là hai hàng cây sứ rợp bóng mát ở lối vào, mang đến vẻ bình yên.

Một góc ít ai để mắt đến, trong khuôn viên của nhà thờ có đặt tượng Đức Cha Martial Jannin Phước – vị Giám mục đầu tiên tại Kon Tum. Theo như tìm hiểu, đây là

Tượng Đức Cha Martial Jannin Phước được đặt trong khuôn viên nhà thờ

một vị giám mục người Pháp và người đã có công rất lớn trong việc truyền đạo và thiết lập Giáo phận Tông Tòa Kon Tum. Do thời gian tham quan ngắn ngủi, chúng tôi chỉ có thể tham quan được một góc của nhà thờ, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự yên bình, một không khí trang nghiêm bao trùm ở nơi đây. Không chỉ vậy, còn là sự thán phục của chúng tôi trước những con người đã tạo nên nhà thờ gỗ, để lại cho nhân loại một kiệt tác tuyệt mỹ. Dù trải qua sự tàn phá khốc liệt của thời gian, nhưng nhà thờ bao đời nay vẫn tươi nguyên như thuở ban đầu.

Tiếp tục cuộc hành trình hướng về Măng Đen, trên đường đi, chúng tôi tiện đường ghé vào một quán ăn nhỏ mang tên Cô Sinh - ở đây chúng tôi có dịp thưởng thức được món gà nướng cơm lam, heo rừng nướng xiên ba phần mỡ, thịt, da nóng hổi, hun hút khói thơm, giòn béo. Gà nướng cơm lam có nguồn gốc từ người đồng bào Ê Đê, nay đã trở thành đặc sản Tây Nguyên với nhiều cách chế biến khác nhau. Lá được nhồi vào trong bụng của gà nên rất thơm, gà nướng nóng hổi ăn ngay nên rất ngọt thịt và không bị khô. Cơm lam được nấu trong ống tre, vừa dẻo vừa thơm, bên ngoài giòn giòn chấm với muối ớt, chỉ tiếc là quán không có muối là ế ăn kèm.

Bữa ăn trưa tại quán cơm Cô Sinh

Chiếc xe lại lăn bánh, hai bên là những cánh rừng xanh bát ngát vô tận chứ không phải mấy quả đồi trọc ở một vùng đất khác. Tiếng gió rít bên tai mỗi lần gió ulla về, tiếng gió át cả tiếng mưa nếu không nhìn ra ngoài trời không biết đang mưa hay gió nữa. Những ngôi nhà nhỏ xinh xắn của người đồng bào lọt thỏm giữa màu xanh của những rẫy cà phê, màu xanh của núi rừng nơi đây. Đi qua những khúc quanh, vượt những con dốc đầy hiểm trở, cuối cùng chúng tôi cũng đến được Măng Đen. Đến đây, chúng tôi có dịp ghé tham quan cơ sở nghiên cứu của Trường Đại học Cần Thơ – Khu Măng Đen ở xã Đăk Long, Kon Plông, Kon Tum.

Tập thể sinh viên ngành Văn học tại Khu Măng Đen, Trường Đại học Cần Thơ

Khác với chốn đô thị xô bồ, khu Măng Đen đứng bơ vơ giữa một vùng trời thơ mộng, trên một ngọn đồi vắng lặng. Chỉ có tiếng gió ù ù bên tai, nhìn xa xa, nắng lên nhuộm vàng cả một cánh đồng lúa đang gặt, tưởng chừng nứt đầu, những con chó nằm phè lim dim trên nền đất trông như đang tận hưởng cái khí trời mát mẻ này.

Ở đây, chúng tôi có dịp giao lưu với các anh chị, ai cũng đều thân thiện và nhiệt tình. Chúng tôi được hướng dẫn vào khu nhà lưới, trong đây, được trồng rất nhiều loại cây, nào là cây bí ngòi xanh xanh vàng vàng với quả bí trông rất lạ mắt hay cây cà chua say quả đến nghiêng người còn có thứ mà các bạn trẻ thường hay nhắc đến khi nói về Đà Lạt – đó là dâu tây. Chúng tôi, mỗi người được hái thử một vài trái để cảm nhận, nó không chua như tôi đã nghĩ mà lại có vị ngọt thanh, chắc là vì nó được trồng trong nhà kính nên có vị hơi khác lạ, tôi nghĩ thế.

Măng Đen không có nét hiện đại của đô thị mới, cũng không thơ mộng, cổ kính như Đà Lạt dù nhiều người vẫn ví Măng Đen như “*Đà Lạt thứ 2*”. Nếu kể ra điều gì hấp dẫn nhiều bạn trẻ tìm đến Măng Đen thì có lẽ đó chính là nét hoang sơ. Bao đời nay vẫn tươi nguyên màu nguyên thủy, đến Măng Đen thì không có “điểm dừng chân”, cứ còn đường là đi mãi thôi. Lúc này cũng đã giữa trưa, chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình khám phá đến biển hồ PleiKu, nhưng cuộc hành trình này lại không được trọn vẹn. Đúng là thời tiết vào mùa, những cơn mưa cứ bất chợt kéo đến, vừa xuống xe, PleiKu đã chào đón chúng tôi bằng một cơn mưa nặng hạt, cả đoàn ướt sũng. Khép lại cuộc hành trình khám phá chiều nay tại đây. Chúng tôi di chuyển khách sạn, bắt đầu cho cuộc “đạo chơi” khám phá ẩm thực giữa lòng thành phố - Chợ đêm PleiKu.

Khi các con phố bắt đầu lên đèn, những hàng quán bắt đầu dần bày dọn, khung cảnh dần nhộn nhịp tấp nập hơn. Những xe hàng, những tiểu thương thay nhau chuyên chở trông rất linh kinh thay nhau ra vào chợ. Dòng người tấp nập kéo đến, nằm giữa trung tâm thành phố, chợ đêm PleiKu không chỉ là nơi để người dân mua bán mà còn là địa điểm để người dân sinh hoạt. Trước hết là một thiên đường ẩm thực tuyệt vời, nơi đây như một thế giới ẩm thực thu nhỏ của Gia Lai với đầy đủ các đặc sản phố núi mà không cần phải đi tìm kiếm ở một nơi xa xôi.

Ẩm thực nơi đây đa dạng và phong phú, nào là lụi nướng, bún cua nhưng chúng tôi đã lựa chọn một đặc sản ở nơi đây mà có lẽ không nơi nào khác có được, đó là món Phở khô. Bởi khi nhắc đến Gia Lai, người ta hay nghĩ đến món Phở khô hay Phở hai tô trứ danh. Nếu món bún bò là đặc sản của xứ Huế, thì Phở khô chính là đặc sản Gia Lai làm nên thương hiệu của ẩm thực nơi đây.

Món Phở khô ở chợ đêm PleiKu, Gia Lai.

Theo tôi cảm nhận, phở có lẽ cũng được làm từ bột gạo nhưng cộng phở không mỏng và mềm như bánh phở mà chúng ta thường hay ăn mà là sợi tròn như cộng hủ tiếu, và khá dai. Phở được cho vào tô, bên trên là ít hành phi, giá trứng, tí tốp mỡ, thịt

heo và có cả thịt bò băm, kèm theo là một tô nước dùng được bỏ ít hành ngò cho thơm. Cái tên Phở khô hay Phở hai tô cũng bắt nguồn từ cách tạo nên chúng. Điều đặc biệt làm nên linh hồn cho món ăn không phải từ nước dùng hay cộng phở tròn dai mà đó là chén tương trộn phở, tương có vị béo ngậy, mặn mặn mang mùi vị Gia Lai rất độc đáo. Ăn xong, chúng tôi lại tiếp tục dạo quanh các con đường, nhìn ngắm đường phố và cảm nhận theo cách riêng mỗi người. Trở về khách sạn với đôi chân rưng rờ, chúng tôi nghĩ

Một góc chợ đêm PleiKu, Gia Lai.

chốc lát rồi tiếp tục xuống phố vào lúc một giờ sáng. Đường phố hẳn không bớt đi sự nhộn nhịp mà lại càng năng động hơn, một giờ sáng, các tiểu thương chạy xe chở hàng

táp nập, tiếng bóp kèn inh ỏi cả khu chợ. Chúng tôi dừng chân ở một ngã tư trong chợ, ngồi nhăm nhi ly cà phê sữa “Gia Lai”, với đôi ba ổ bánh mỳ bơ nóng hổi cùng nhau tám chuyện đêm khuya, trời càng ngày như một sáng, chúng tôi nhanh chân trở về, chuẩn bị cho cuộc hành trình tiếp theo.

Đà Lạt - Thành phố mù sương

Chia tay nàng thơ Măng Đen, vẻ đẹp của những hàng cây dã quỳ mang sắc vàng thơ mộng, của những ngọn đồi thấp thỏm những hàng thông xanh mượt. Trên đường đi Đà Lạt, chúng tôi có cơ hội ghé vào một tiệm cà phê. Tiệm cà phê Mê Linh nằm dưới đèo, chạy ngang qua thấy có vẻ vắng lặng, có lẽ vì lúc này đây, trời tuôn những trận mưa phùn làm ướt cả áo, vì thế chúng tôi chỉ có thể đứng một góc nhìn ngắm cảnh vật mà không thể nào đi tham quan được hết nơi đây, tiệm nằm âm thầm giữa một vùng đồi hoa cỏ. Ly cà phê muối đậm vị, mưa tắt hẳn, uống xong chúng tôi dẫn nhau xuống vườn hoa của tiệm chụp vào bức. Dưới này rực tím một vùng hoa sim thái hay hoa mua tôi cũng chẳng biết nữa, nó cứ na ná nhau tôi khó phân biệt quá. Đứng loay hoay, thầy Thịnh kêu to “Lên xe các em ơi, trễ rồi”. Chúng tôi lật đật nhanh chân lên xe, chỉ còn vài cây số nữa là đến Đà Lạt thơ mộng, tôi không thể nào rời mắt trước vẻ đẹp của những rừng thông, những con thác treo leo mang màu sắc kì bí, tất cả đều tuyệt mỹ trong đôi mắt của tôi.

Một góc quán cà phê Mê Linh, Đà

Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, Đà Lạt đã ôm trọn chúng tôi bằng những gì tuyệt vời nhất dù chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi – 1 ngày 2 đêm. Ngay

từ lúc đặt chân xuống khỏi xe, cảm nhận đầu tiên chính là thời tiết đặc trưng của Đà Lạt mùa này, cái thời tiết mà mỗi khi qua một con đèo lại khoác lên mình một chiếc áo. Cái cảm giác mà chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng làm tê buốt cả đôi bàn tay. Chúng tôi bắt đầu di chuyển về khách sạn và chuẩn bị cho cuộc hành trình khám phá “xứ sở hoa anh đào” ở Việt Nam.

Trong lúc đợi mọi người, tôi tranh thủ lấy một ít trà Kama, mà tôi đã mua nó trước khi đặt chân đến Đà Lạt, ủ trà tầm 15 phút để ra hết các tinh chất thảo mộc, giúp thanh lọc cơ thể, và an giấc cho những đêm dài rong rã không ngủ. Đêm Đà Lạt sương xuống, đêm lạnh một ấm trà thảo mộc lúc này đúng thật là lý tưởng.

Tranh thủ xuống đường cho kịp với sự nhộn nhịp của Chợ đêm Đà Lạt, chúng tôi rảo quanh có ngõ ngách của chợ trước khi ghé vào quán Lẩu bò Nhà Gỗ - quán ăn nổi tiếng ở Đà Lạt mà chúng tôi đã được biết đến trước đi đến với nơi đây. Quán nằm trong một con hẻm nhỏ giữa phố thị phồn hoa, mọi thứ đều mới mẻ, lần đầu được đi ăn quán nơi xứ lạ, chúng tôi gọi ngay một nồi lẩu nóng hổi, có vài loại rau ăn kèm và thêm mấy vắt mỳ nữa.

Món lẩu bò, tại Lẩu bò Nhà Gỗ

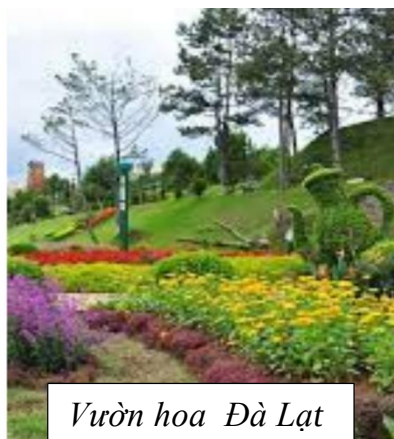
Còn lúc này đây, tiếng chuông thông thả chơi vui kêu leng keng bên khung cửa sổ lẩu quán. Thằng Đạt thì món nào nó cũng hợp vị, cái thằng dễ ăn, kể từ ngày đi học nó ngày càng ú ừ. Chúng tôi gọi thêm một thố cơm cả bàn no canh hong, dù ở xa quê

nhà nhưng chúng tôi vẫn không thấy lạ. Từ trước đến giờ, đêm nào cũng nằm xem những chương trình tivi về khám phá ẩm thực, nay mới được tận tay thưởng thức những món ăn nơi đây. Đúng là trăm nghe không bằng một lần tự mình cảm nhận. Nhìn dòng người dưới phố, chúng tôi cũng tranh thủ ăn cho xong để kịp hòa vào dòng người, trải nghiệm cảm giác rong ruổi nơi xứ lạ, thử xem nó có khác gì so với nơi mình ở hay không. Ai lên xứ hoa đào, thường nhớ về những sáng mù sương, kịp săn mây khi mặt trời vừa ló, hay những hoàng hôn vắng lặng vàng cả một đồi cỏ hồng mà quên đi rằng đêm Đà Lạt bình yên đến bơ vơ. Chúng tôi lựa một góc trên chiếc cầu thang chợ đêm Đà Lạt, ngồi thưởng thức một ly sữa đậu nành nóng hổi, thêm vài cái trứng lòng đào cũng đã đủ để ấm lòng trong đêm đông trời rét buốt như thế này. Từ đây có thể nhìn ngắm được cả một khoảng phố dịu dàng, những câu chuyện cứ thế kéo dài, đến khi chợ dần tan, chúng tôi mới bắt đầu quay về khách sạn và chuẩn bị cho một ngày mới khám phá ở “Tiểu Paris” thơ mộng, trữ tình. Ấm bụng với những món ăn chợ phiên quán và nhâm nhi vài ly trà nóng kama, nhờ máy ảnh giữ lại những kỉ niệm đẹp giúp chúng tôi nhé, để sau này có cái để mà ngắm, mà thương.

Sáng sớm, nhìn qua khung cửa sổ khách sạn thấy căn biệt thự ngáy ngủ còn phủ sương trắng, trên cây phượng tím, những con chim ríu rít làm nhộn nhịp cả một khoảng sân. Thế là một ngày mới lại bắt đầu, ngày hôm nay chúng tôi được đi tham quan ở vườn hoa Đà Lạt. Trong vườn toàn hoa và những hoa, nào hoa lan, hoa Cẩm Tú, hoa ngũ sắc và còn rất nhiều loại hoa mà tôi chưa từng biết đến.

Lại một cơn mưa phùn kéo đến, những hạt mưa như sương rơi nhẹ nhẹ trên tóc, và cả trên vai tôi nữa, tôi loay hoay đi xung quanh vườn tìm vài góc chụp rồi nhanh chân lên xe trước khi để người tôi ướt hần.

Vườn hoa Đà Lạt

Điểm tiếp theo chúng tôi tham quan, đó là “Khu triển lãm nghệ thuật và giải trí ứng dụng nghệ thuật số” đầu tiên tại Việt Nam - Vườn Ánh Sáng Lumiere Đà Lạt. Tọa lạc trên đường Mai Anh Đào, Phường 8, Thành phố Đà Lạt.

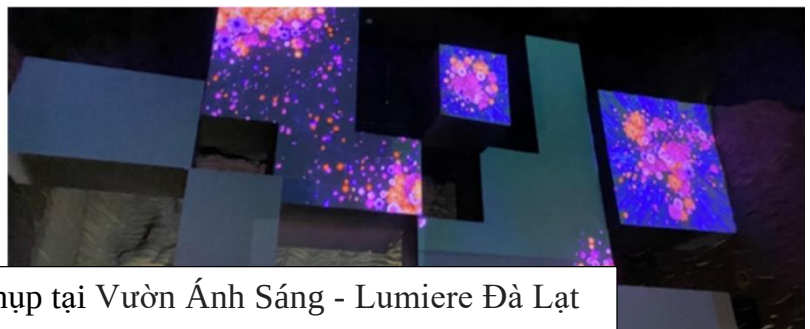
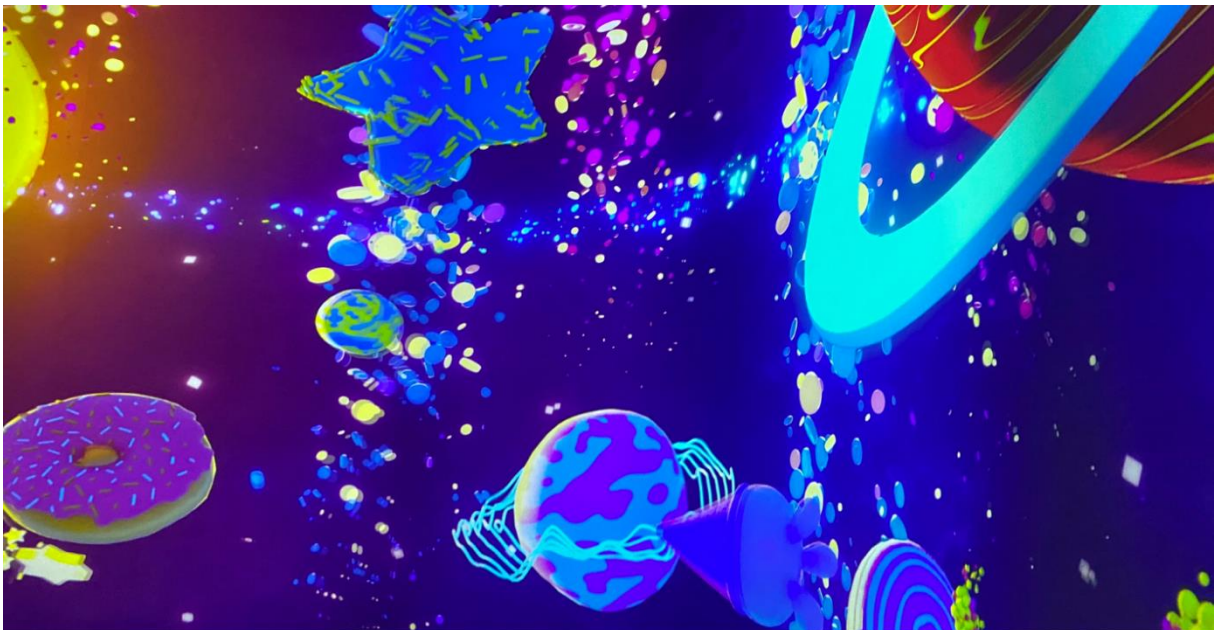
Tập thể sinh viên ngành Văn học K45 tại Vườn Ánh Sáng - Lumiere Đà Lạt

Tại đây, chúng tôi như lạc vào mê cung của ánh sáng, sự hòa quyện màu sắc tuyệt hảo đến nỗi không thể nào không há hốc mồm trầm trồ. Đà Lạt xưa nay vẫn nổi tiếng với sự cổ kính, thơ mộng ấy vậy mà sự xuất hiện của Vườn Ánh Sáng Đà Lạt đã mang lại một mảng sắc cá tính và hiện đại hơn cho thành phố mộng mơ này. Có lẽ, chính vì sự mới mẻ đã tạo nên một luồng sóng thu hút sự tò mò của nhiều bạn trẻ đến đây để tham quan. Bước vào thế giới tương lai siêu thực với những ứng dụng công nghệ đỉnh cao tại Vườn Ánh Sáng - Lumiere Đà Lạt đã trở thành một điểm dừng chân vô cùng tuyệt vời cho những ai thích sự khám phá, mới mẻ và cá tính những không gian kỳ ảo từ công nghệ trình chiếu ánh

sáng hiện đại, Vườn Ánh sáng Lumiere Đà Lạt còn đặc biệt gây thương nhớ với những dãy hành lang lạ mắt.

Khác với những địa điểm ta từng biết tại Đà Lạt, Lumiere Đà Lạt – Vườn Ánh Sáng có phần hiện đại hơn, trẻ trung hơn. Từ không gian đa sắc màu, tô điểm bởi những góc cạnh có phần cá tính, cho đến những hành lang dài, nơi ta có thể thấy cả bầu trời thành phố khi ngược lên, Lumiere Đà Lạt – Vườn Ánh Sáng bộc lộ nét cá tính của mình, khiến cho ai bước vào cũng sẽ phải ngạc nhiên ngay lần gặp đầu tiên. Lumiere Đà Lạt – Vườn Ánh Sáng gây hấp dẫn bởi những căn phòng được tạo nên bằng nghệ thuật pha trộn công nghệ trình chiếu để tạo nên những không gian huyền ảo, đa chiều nhiều màu sắc gây hấp dẫn người xem.

Một số góc chụp tại Vườn Ánh Sáng - Lumiere Đà Lạt

Với công nghệ trình chiếu 3D, những căn phòng nơi đây được tạo nên bằng khối óc của sự sáng tạo, tạo nên những không gian đầy màu sắc, với nhiều chủ đề khác nhau. Theo cuộc trò chuyện từ anh quản lý, chúng tôi được biết nơi đây được chia thành 9 căn phòng với 9 chủ đề khác nhau. Đầu tiên phải kể đến đó là: Phòng Nào cũng ngược, Phòng Đánh lừa thực tại, Phòng Nhà bóng không lò, Phòng Xứ sở diệu

kỳ, Phòng bước nhảy không gian, Phòng bạn có buồn và còn có phòng Mê cung ánh sáng, Phòng khu rừng ánh sáng, Phòng ngôi nhà huyền ảo. Không chỉ thế, chúng tôi còn được trải nghiệm ở khu trò chơi thực tế ảo, với việc ứng dụng công nghệ cao ở nơi đây, nó đã đưa chúng tôi đến những nên được tạo nên bằng những kỹ thuật phần mềm nhưng cũng không kém phần sinh động. Thế là buổi sáng đã kết thúc tại đây, chúng tôi quay về và chuẩn bị cho một buổi chiều khám phá đầy mong đợi.

Chiều hôm nay, chúng tôi được dịp tham quan viện nghiên cứu Khoa học Tây Nguyên (hay còn được biết với cái tên Phân viện sinh học Đà Lạt) đây là nơi lưu trữ, bảo tồn và phục nhiều nhiều nguồn gen quý các loài động thực vật ở Tây Nguyên. Phân viện sinh học Đà Lạt tọa lạc ở số 116 đường Xô Viết Nghệ Tĩnh, Phường 7, TP. Đà Lạt. Nơi đây nằm trên đỉnh đồi Tùng Lâm, giữa những rừng thông bạt ngàn, cách chợ Đà Lạt chỉ khoảng 6km. Nhìn từ phía ngoài, Phân viện sinh học khiến bất cứ ai cũng choáng ngợp bởi thiết kế trông chẳng khác nào một tòa lâu đài nguy nga, cổ kính của châu Âu! Toàn bộ bảo tàng được làm bằng đá, mang lối kiến trúc gothic kiểu Pháp với rất nhiều ô cửa.

Viện nghiên cứu Khoa học Tây Nguyên, Đà Lạt

Được xây dựng từ năm 1950, Phân viện sinh học Đà Lạt là một căn nhà gồm 4 tầng với tổng cộng 115 phòng, chính thức đưa vào hoạt động từ năm 1985.

Tại Bảo Tàng hiện nay có tất cả 7 gian trưng bày và 6 phòng lưu trữ. Phòng đầu tiên là nơi trưng bày các mẫu vật của nhiều loại nấm khác nhau, được bảo quản bên trong các lọ thủy tinh lớn.

Những phòng tiếp theo là các mô hình về các loài động vật được chia theo ngành, lớp, bộ, họ khác nhau. Tất cả được trưng bày rất kỹ lưỡng, dù đã trải qua thời gian rất lâu nhưng những mẫu vật nơi đây vẫn còn nguyên màu tươi mới. Thời gian để chúng tôi tham quan không quá nhiều, chỉ kịp để nhìn ngắm được những mẫu vật trưng bày ở lầu 1 của viện. Mặc dù vậy, là một viện nghiên cứu lớn nhất Đà Lạt, chúng tôi vẫn tự hào vì những giá trị của thời gian, những báu vật của tự nhiên vẫn được giữ nguyên màu nguyên thủy.

Mấy nay mưa tầm tã, tiếng mưa lộp bộp trên nóc của khách sạn muốn xuyên thủng cả la phong mỏng trên đầu. Tranh thủ ráo trời, chúng tôi mò xuống đường tận hưởng đêm cuối cùng ở Đà Lạt. Như thói quen, chúng tôi cùng nhau dạo quanh các con đường nơi đây, đường phố đông vui nhộn nhịp nhưng có sao lòng tôi lại có chút gì đó tiếc nuối. Có phải chăng vì tôi biết rằng, chúng tôi sắp phải xa nơi này? Dù chỉ đến nơi đây được mấy hôm, nhưng cũng đã gây cho chúng tôi nhiều tình cảm với mảnh đất này. Trong vô thức, chúng tôi ghé vào một hàng đồ khô, nào là trái cây sấy, đủ loại, hồng treo gió, có cả trà atisô,...Tôi cũng tranh thủ chọn vài món để mang về làm quà tặng. Cùng nhau đi khắp các con phố đến mỗi cả chân, cùng nhau ăn những ly kem bơ mà chỉ ở Đà Lạt mới có, thêm vài ly dâu lắc ăn cho thỏa thích vì biết khi nào chúng tôi mới có dịp quay lại cùng nhau. Cả đêm đó chúng tôi không ngủ, cùng nhau nhìn ngắm trời đêm Đà Lạt qua khung cửa sổ, cùng nhau nghĩ về những việc phải làm trở lại Cần Thơ. Có lẽ, dù không nói ra nhưng trong lòng mỗi người vẫn đang mang một nỗi buồn man mác.

Cũng như bao ngày, chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình vào sáng sớm, nhưng hôm nay, không phải là chuyến đi để đi đến những vùng đất mới, gặp gỡ những con người mới hay trải nghiệm những cảm xúc mới mà chuyến đi hôm nay, là chuyến đi để trở về....Bây giờ, đồng hồ là bốn giờ mười phút, chiếc xe bắt đầu lăn bánh từng nhịp đều đặn, nhìn ra cửa sổ, tôi ngắm nhìn thế giới bên ngoài, dõi theo chúng như một lời tạm biệt đến những nơi tôi từng đi qua.

Thế là cuộc hành trình kéo dài 6480 phút đã chính thức khép lại. Tôi không biết rằng bản thân đã học được những gì qua cuộc hành trình ngược dòng này, trong đầu vẫn còn mơ màng về một chuyến đi, thế rồi tôi chợt nhớ, bài học hăng sâu nhất đó chính là “trân trọng”. Những ngày qua, tôi và các bạn, chúng tôi và ba người Thầy của chúng tôi, cùng đồng hành, cùng nói, cùng cười, điều đó chẳng phải thật đáng trân trọng hay sao? Vì thời gian đang dần trôi thật nhanh...Mỗi hành trình là một trải nghiệm, từng phút, từng giây đều được đáng trân trọng!

Cần Thơ đúng thật là! Lúc nào cũng vậy, vừa đến nơi đã chào đón chúng tôi bằng cơn mưa rào bất chợt. Thế rồi, hành trình đã chính thức khép lại, cho tôi xin gửi lại một lời Cảm ơn! Cảm ơn vì tất cả!